

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžfk/101/2017
Identifikačné číslo spisu: 1015201768
Dátum vydania rozhodnutia: 20.08.2019
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1015201768.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcu (v konaní sťažovateľ): T. J., občan Slovenskej republiky, trvale bytom XXX XX H. J. L. Č.. XXX, zast.: JUDr. Ján Kasenčák, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Juraja Fándlyho č. 2163/7, 010 01 Žilina, proti žalovanému : Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, IČO: 42 499 500, so sídlom Lazovná č. 63, 974 01 Banská Bystrica, vo veci všeobecnej správnej žaloby, o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21. februára 2017 č.k. 5S 254/2015-56, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a

Sťažovateľovi právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet kasačnej sťažnosti

1. Konanie o kasačnej sťažnosti z 21.04.2017 (č.l. 67 a 72) sa týka prieskumu rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S 254/2015-56 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým správny súd žalobu proti rozhodnutiu žalovaného č. 1100901/979698/2015 z 19.08.2015 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“ - č.l. 11) vydanému v colnom konaní zamietol.

2. Kasačná sťažnosť sa opiera o nasledovný sťažnostný bod:

- § 440 ods. 1 písm. g), t.j. správny súd nesprávne právne posúdil; avšak sťažovateľ opomenul konkretizovať v zmysle odseku 2 S.s.p. právne konkretizovať dotknuté právne posúdenie [kasačný súd sa domnieva, že žalobca konkrétne spochybňuje aplikáciu ust. § 2 písm. e) bod 2 zákona č. 486/2013 Z.z. o presadzovaní práv duševného vlastníctva colnými orgánmi (ďalej tiež „zák. č. 486/2013 Z.z.“)]

Podľa § 440 ods. 2 S.s.p. v znení relevantnom pre preskúmanú vec dôvod kasačnej sťažnosti

uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

II.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

3. Preskúmaným rozhodnutím žalovaný ako odvolací colný orgán konajúci v zmysle § 4 ods. 3 písm. s) zákona č. 333/2011 Z.z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 333/2011 Z.z.“) a podľa § 59 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „Správny poriadok“) postupom podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku potvrdil rozhodnutie Colného úradu Bratislava (ďalej tiež „colný úrad“) zn. 1095284/1/10246/2015 z 12.01.2015 (ďalej tiež „prvostupňové rozhodnutie“).

Podľa § 4 ods. 3 písm. s) zák. č. 333/2011 Z.z. v znení relevantnom pre preskúmanú vec Finančné riaditeľstvo plní tieto úlohy:

s) rozhoduje o odvolaniach proti rozhodnutiam daňových úradov, colných úradov a Kriminálneho úradu finančnej správy a preskúma ich rozhodnutia mimo odvolacieho konania, [...]...

4. Prvostupňovým rozhodnutím žalobcovi podľa § 7 ods. 2 zák. č. 486/2013 Z.z. zaistil tovar - rôzne súčasti oblečenia, u ktorého vzniklo podozrenie, že sa ním porušuje právo duševného vlastníctva (ďalej tiež „zaistený tovar“). Toto podozrenie bolo vyvolané na základe zistení colného úradu pri spolupráci s Kriminálnym úradom finančnej správy u zaisteného tovaru vzhľadom k nasledovným držiteľom rozhodnutia:

- Nike International Ltd., One Bowerman Drive, DF-4, 97005 Beaverton / Oregon, USA,
- PUMA SE, Puma Way 1, 910 74 Herzogenaurach, Nemecko,
- adidas AG, 1-2 Adi-Dassler-Strasse, D-910 74 Herzogenaurach, Nemecko,
- Tommy Hilfiger Licensing LLC, 601 W. 26th St. 6th Floor, 10001 New York, USA,
- Basic Trademark S.A., 207 Route d'Arlon, L-1150 Luxembourg LU,
- LACOSTE S.A., 23 - 25 rue de Provence, F-75 009 Paris, Francúzsko,
- REEBOK INTERNATIONAL LIMITED, 4 TH Floor, 11-12 PALL MALL, LONDON, SW1Y 5LU, Anglicko,
- GIANNI VERSACE S.p.A., Via Manzoni 38, Miláno, 20121, Taliansko a
- NBA Properties, Inc. Olympic Tower - 645 Fifth Avenue, New York, 10022 USA.

Podľa § 7 ods. 1 zák. č. 486/2013 Z.z. v citovanom znení colný úrad je oprávnený zaistiť tovar, pri ktorom má podozrenie z porušovania práv duševného vlastníctva.

Podľa § 7 ods. 2 zák. č. 486/2013 Z.z. v citovanom znení o zaistení tovaru vydá colný úrad písomné rozhodnutie, v ktorom zároveň vyzve držiteľa tovaru, aby sa v lehote desiatich pracovných dní alebo, ak ide o tovar podliehajúci rýchlej skaze, v lehote troch pracovných dní od doručenia rozhodnutia o zaistení tovaru písomne vyjadril, či súhlasí so zničením tovaru; v poučení zároveň informuje držiteľa tovaru o postupe podľa § 9 ods. 1 a poučí ho o právnych následkoch podľa § 11 ods. 3 a 4.

5. Na námietku žalobcu, že nie je držiteľom zaisteného tovaru, ako je to kvalifikované v § 2 písm. e) bod 2 zák. č. 486/2013 Z.z., žalovaný uviedol, že postačuje prechovávanie zaisteného tovaru. V preskúmanej veci mal žalovaný spolu s colným úradom preukázané, že žalobca je jediným vlastníkom skladových priestorov - sklad areálu bývalého pneuservisú na adrese Most pri Bratislave (ďalej tiež „sklad“), v ktorých sa nachádzal zaistený tovar. Navyše žalobca neposkytol colnému úradu žiadny dôkaz, že zaistený tovar neskladoval alebo neprechovával, pričom bolo v jeho záujme, aby predložil dôkazy o tom, že sklad prenajíma iným osobám.

Podľa § 2 písm. e) bod 2 zák. č. 486/2013 Z.z. v citovanom znení na účely tohto zákona e) držiteľom tovaru je

2. osoba, ktorá tovar, ktorým sa porušuje právo duševného vlastníctva, alebo tovar, pri ktorom je

podozrenie z porušovania práva duševného vlastníctva, vlastní, vyrába, ponúka, predáva, skladuje, prepravuje alebo prechováva, ak ide o prijímanie opatrení na domácom trhu.

6. Samotné zaistenie podľa žalovaného predstavuje procesný úkon, ktorý je potrebné vykonať bezodkladne po zistení tovaru podozrivého z porušenia práv duševného vlastníctva v prípadoch, keď zákon výslovne povinnosť vykonať nevyhnutné úkony za účelom zabezpečenia toho, aby nebolo možné ďalej nedovolenie nakladať a manipulovať s tovarom.

7. Ďalej žalovaný uviedol, že na základe zmluvy o nájme z 11.10.2013 predloženej až v odvolacom konaní zistil, že ani súčasný ani bývalý konateľ, resp. zamestnanec označenej spoločnosti MONER s.r.o. (ďalej len „spoločnosť MONER“) sa na území Slovenskej republiky nezdržujú a sídlo spoločnosti je fiktívne. Tiež žalobca nepredložil podľa žalovaného doklady, na základe ktorých by spoločnosť MONER platila za prenájom skladu v zmysle hore uvedenej zmluvy o nájme ako aj žalobca nevedel uviesť kontakt na túto spoločnosť.

8. Vo vzťahu k ďalšej spoločnosti Stav Mans Plus s.r.o., Dolný Štál označenej žalobcom žalovaný nemohol uskutočniť žiadne procesné úkony vzhľadom na predloženie listinných dôkazov až v konaní pred správnym súdom.

III.

Konanie na správnom súde

9. Proti napadnutému rozhodnutiu podal žalobca postupom podľa Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) prostredníctvom právneho zástupcu na Krajský súd v Bratislave žalobu z 13.10.2015.

10. Krajský súd v Bratislave ako správny súd konajúci po 01.07.2016 v zmysle ustanovenie § 491 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“, resp. „Správny súdny poriadok“) posúdil zákonnosť preskúmaného rozhodnutia a postup správnych orgánov podľa § 177 ods. 1 S.s.p. v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (§ 182 ods. 1 písm. e/ S.s.p.), ktorými je správny súd v preskúmanej veci viazaný (§ 134 ods. 1 S.s.p.), vrátane dôvodov podľa § 134 ods. 2 S.s.p., nariadil vo veci na žiadosť žalobcu pojednávanie a po oboznámení sa s administratívnym spisom žalovaného dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutia orgánov verejnej správy boli v súlade so zákonom. Preto postupom podľa § 190 S.s.p. v napadnutom rozsudku vyslovil, že ju zamietol z nasledujúcich dôvodov.

Podľa § 491 ods. 1 S.s.p. v citovanom znení platí, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 190 S.s.p. v citovanom znení platí, že ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

11. S poukazom na relevantné ustanovenia Správneho súdneho poriadku, zákona č. 486/2013 Z.z. o presadzovaní práv duševného vlastníctva colnými orgánmi ako aj nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 608/2013 z 12. júna 2013 o presadzovaní práv duševného vlastníctva colnými orgánmi a zrušení nariadenia Rady (ES) č. 1383/2003 (ďalej tiež „nariadenie č. 1383/2003“) a po podrobnej rekapitulácii skutkového stavu zachyteného v spise colného úradu, žalobných dôvodov a argumentácie žalovaného správny súd poukázal na to, že žalobca nespochybnil splnenie podmienok na zaistenie tovaru.

12. Správny súd preskúmal predovšetkým zákonnú prekážku, t.j. či bolo možné žalobcovi ako osobe zapísanej v katastri nehnuteľností ako jedinému vlastníkovi skladu, zaistiť tovar, ktorý bol podozrivý z porušovania práv duševného vlastníctva.

13. V tejto súvislosti správny súd poukázal na údaje výpisu z katastra nehnuteľnosti, že zaistenie tovaru

nie je konečným rozhodnutím vo veci a tiež na skutočnosti vyplývajúce zo zmluvy o nájme zo dňa 11.10.2013. Súčasne dal za pravdu orgánom colnej správy, že ust. § 2 písm. e) bod 2 zák. č. 486/2013 Z.z. definuje držiteľa tohto tovaru ako osobu, ktorá tovar, ktorým sa porušuje právo duševného vlastníctva alebo tovar, pri ktorom je podozrenie z porušovania duševného vlastníctva, aj prechováva.

14. Ďalej správny súd uviedol, že sa plne stotožnil s právnym názorom žalovaného, že na predmetné konanie sa vzťahuje všeobecný zákon o správnom konaní, čo vyplýva z ust. § 39 ods. 1 zák. č. 486/2013.

15. V uvedenej súvislosti tiež správny súd poukázal na preverovanie spoločnosti MONER, ktorá nevykazovala žiadnu činnosť, nenachádzala sa na adrese podľa výpisu z obchodného registra alebo živnostenského registra alebo podľa sídla uvedeného na samotnej predloženej zmluve o nájme zo dňa 11.10.2013.

16. Čo sa týka čl. 29 ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady EÚ č. 608/2013 z 12.06.2013, správny súd uviedol, že na danú vec sa predmetné nariadenie nevzťahuje, keďže colný úrad vykonal oprávnenia v zmysle zák. 486/2013 Z.z. na domácom trhu.

17. S poukazom na vyššie uvedené dôvody dospel správny súd k záveru, že žaloba nie je dôvodná. V tejto časti rozsudku musí však kasačný súd s poľutovaním konštatovať, že správny súd nepochopil závažnosť aplikácie ust. § 139 ods. 5 S.s.p. pre prieskumnú činnosť kasačného súdu.

Podľa § 139 ods. 5 S.s.p. v citovanom znení jednotlivé odseky odôvodnenia rozsudku sa označujú arabskými číslicami.

IV.

Obsah kasačnej sťažnosti / stanoviská

A)

18. Proti napadnutému rozsudku sťažovateľ povinne zastúpený advokátom v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť zo dňa 26.04.2017 (č.l. 71) z dôvodu uvedeného v

- § 440 ods. 1 písm. g) v spojení s odsekom 2 S.s.p., t.j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

19. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch podľa § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. vrátane nutnosti zohľadniť hore uvedenú povinnosť podľa odseku 2 najmä uviedol, že správny súd:

k § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p.:

- nevyslovil pochybnosti o označení žalobcu ako držiteľa tovaru,

- žalobca mal v tom čase „tzv. holé vlastníctvo“,

o priestor, v ktorom sa nachádzal zaistený tovar, mala v užívaní spoločnosť MONER na základe nájomnej zmluvy,

o na vstupných dverách do skladu boli násilne vylomené zámky,

§ sklad bol následne zabezpečený colnou uzáverou,

§ colný úrad ako aj polícia nijako nezdokumentovali, ako došlo k násilnému vylomeniu zámok,

o čo mu predchádzalo a po akom čase po vylomení zámok prišla na miesto osoba Q. E., Staré grunty 211/35, Bratislava,

§ čo táto osoba robila v tom čase mimo svojho bydliska (cca 21,8 km),

o či bol vykonaný dopyt na Políciu, ktorá vyšetrovala násilné vniknutie do priestorov,

§ či je vec a akým spôsobom je táto vec ukončená,

o správny súd tak akceptuje nevykonanie dôkazov, ktorými by bolo preukázané vlastníctvo iného subjektu,

- podľa krátkeho slovníka slovenského jazyka sa pod slovom „prechovávať“ rozumie „tajne alebo protizákonne ukrývať“,

o čo bolo vyvrátené nájomnou zmluvou.

20. Záverom sťažovateľ navrhol procesný záver konania na kasačnom súde v tom duchu, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie zruší, popri prípade kasačný súd napadnutý rozsudok podľa § 250j ods. 2 O.s.p. zruší nielen preskúmané rozhodnutie ale aj prvostupňové rozhodnutie. Pre prípad úspechu si sťažovateľ uplatnil právo na náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

B)

21. Z vyjadrenia žalovaného zo 17.08.2017 (č.l. 81) vyplýva, že sa stotožňuje s napadnutým rozsudkom a v plnom rozsahu trvá na svojom písomnom vyjadrení z 03.03.2016.

22. Ďalej žalovaný prezentoval svoju argumentáciu, prečo argumentácia o holom vlastníctve je irelevantná s poukazom na § 2 písm. e) bod 2 zák. č. 486/2013 Z.z. Z uvedeného ustanovenia je pre žalovaného zrejmé, že za držiteľa tovaru sa považuje aj osoba, ktorá tovar podozrivý z porušovania práv duševného vlastníctva čo i len prechováva.

23. Tiež žalovaný uviedol, že zaistenie predstavuje procesný úkon, ktorý je potrebné vykonať bezodkladne po zistení tovaru podozrivého z porušenia práv duševného vlastníctva v prípadoch, keď zákon výslovne ukladá colnému úradu povinnosť vykonať nevyhnutné úkony za účelom zabezpečenia toho, aby nebolo možné ďalej nedovolenie nakladať a manipulovať s tovarom. Navyše neexistovali pochybnosti o určení sťažovateľa ako držiteľa tovaru a tento sám neposkytol colnému úradu jediný dôkaz o tom, že predmetný tovar nachádzajúci sa v skladoch neskladoval alebo neprechovával.

24. Právny zástupca sťažovateľa Zmluvu o nájme zo dňa 11.10.2013 a príjmové pokladničné doklady zo dňa 20.03.2014 a 18.07.2014, na základe ktorých malo byť preukázané, že skladovateľom, resp. vlastníkom predmetného tovaru je spoločnosť MONER ako nájomca, predložil až v colnom odvolacom konaní. Po preverení predložených dokladov colný úrad zistil, že sídlo spoločnosti MONER je fiktívne a jej prevádzky sa na zverejnených adresách už dlhodobo nenachádzajú. Takisto skutočnosti týkajúce sa nielen konateľa spoločnosti MONER osoby P. W., pôvodného konateľa osoby ale aj zamestnancov uvedenej spoločnosti, t.j. osoby T. P., Z. I. a Z. H. vyvracajú tvrdenie sťažovateľa, že uvedená spoločnosť bola skladovateľom, resp. vlastníkom zaisteného tovaru.

25. Ďalej sa žalovaný vyjadril k argumentom sťažovateľa o vylomení zámkov a prítomnosti osoby Q. E. na mieste vylomenia zámkov. Tieto námietky žalovaný označil vo vzťahu k predmetu konania za účelové a irelevantné. V uvedenej súvislosti žalovaný zdôraznil povinnosť colného úradu okamžite vykonať neodkladné úkony, medzi ktoré zaistenie tovaru nepochybne patrí, pričom nie je možné čakať na výsledok policajného vyšetrovania. Na druhej strane však žalovaný pripustil aj zmenu v osobe označenej ako držiteľ zaisteného tovaru, ak by sa v budúcnosti zistili zásadné skutočnosti toto nasvedčujúce.

26. Tiež sa žalovaný vyjadril k tvrdeniu sťažovateľa, že mal označiť sťažovateľa ako vlastníka zaisteného tovaru. Toto žalovaný odmietol s tým, že sťažovateľ je podľa výpisu z katastra nehnuteľností jediným vlastníkom skladových priestorov, v ktorých sa nachádzal zaistený tovar, a žiadne listiny a ani obchodná dokumentácia nie sú preto predmetom konania.

27. Záverom žalovaný navrhol, aby kasačný súd sťažovateľom podanú kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú. Vo vzťahu k náhrade trov kasačného konania žalovaný navrhol, aby kasačný súd žiadnemu z účastníkov konania nepriznal nárok na náhradu trov kasačného konania.

V.

Právne názory kasačného súdu

A) Všeobecné vymedzenie kasačnej právomoci

28. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej

sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ S.s.p.), a s prihliadnutím na formálnu viazanosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 časť vety prvej pred bodkočiarkou v spojení s § 439 ods. 3 písm. a/ S.s.p.) a neviazanosť sťažnostným návrhom (§ 453 ods. 3 S.s.p.) kasačný súd preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.) si osvojil záver, že kasačnú sťažnosť je v zmysle § 461 S.s.p. potrebné zamietnuť, nakoľko po jej preskúmaní kasačný súd na základe nižšie uvedených právnych názorov dospel k záveru, že je nedôvodná. Takto kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20. augusta 2019 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

29. Na prvom mieste kasačný súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (v preskúmvanej veci sťažovateľa), t.j. na zodpovednosti za obranu svojich práv (vigilantibus leges sunt scriptae) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Správneho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti preskúmvanému rozhodnutiu či postupu správcu dane a následne proti napadnutému rozsudku. Preto kasačný súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody vstupovať.

30. V uvedenej súvislosti musí kasačný súd tiež zdôrazniť, že právo na súdnu ochranu (čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky) nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzujúcim podmienkam (čl. 51 ods. 1 ústavy). To platí aj v prípade kasačnej sťažnosti ako mimoriadneho opravného prostriedku (§ 438 ods. 1 S.s.p.), ktorý nie je možné použiť „celoplošne“ na odstránenie nespokojnosti účastníka konania s akýmkoľvek rozhodnutím správneho súdu a ktorej aplikácia môže narušiť princíp právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (§ 145 S.s.p.).

31. Pôvodná úprava súdneho prieskumu rozhodnutí správnych orgánov vrátane inštitútu opravných prostriedkov sa od účinnosti Správneho súdneho poriadku podstatne zmenila s tým, že konanie o kasačnej sťažnosti má zabezpečiť tri rozdielne úlohy, a to rýchlu a efektívnu nápravu najpodstatnejších procesných pochybení, objasnenie otázok zásadného právneho významu ako aj zjednocovanie judikatúry. Je potom na zvážení sťažovateľa vrátane zvýšeného významu úlohy kvalifikovane právneho konania sťažovateľa (§ 5 ods. 5 v spojení s § 449 ods. 1 veta prvá S.s.p.), ktorú z uvedených úloh má ním podaná kasačná sťažnosť v správnom súdnictve plniť.

32. Zo zásady, že kasačný súd je dôvodmi kasačnej sťažnosti viazaný [§ 439 ods. 3 písm. a) a contrario § 453 ods. 2 veta druhá S.s.p.] jednoznačne vyplýva procesná povinnosť sťažovateľa s plnou zodpovednosťou za procesný výsledok navrhnutý v kasačnej sťažnosti [sťažnostný návrh podľa § 445 ods. 1 písm. d) S.s.p.] objasniť zákonným spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť opravného prostriedku, a náležite vymedziť dôvod kasačnej sťažnosti [§ 440 v spojení s 445 ods. 1 písm. c) S.s.p.]. V dôsledku spomenutej viazanosti kasačný súd nekoná nad rozsah (§ 453 úvod S.s.p.), ktorý sťažovateľ vymedzil v kasačnej sťažnosti uplatneným dôvodom.

33. Sťažovateľ prostredníctvom jediného dôvodu kasačnej sťažnosti namieta, že správny súd nesprávne právne posúdil preskúmvanú vec, t.j. meritum sporu [kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p.]. Z doterajšej judikatúry (napríklad rozsudok sp.zn. 1Sžfk 47/2017 zo dňa 24. júla 2018) vyplýva, že s týmto kasačným dôvodom zákonodarca spája právnu situáciu, kedy správny súd na správne a zákonným spôsobom zistený skutkový stav (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.) bez vád zaťažujúcich jeho rozhodovanie (písmena a/ až f/) nesprávne aplikuje objektívne právo v merite veci, a to spätne na takto zistený skutkový stav, bez možnosti opory v doterajšej ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu (a contrario písmeno h/).

34. Tento dôvod je relevantný iba, ak je nesprávnosť aplikácie objektívneho práva správnym súdom (resp. nesprávne vyriešenie niektorej právnej otázky správnym súdom) zapríčinená chybným výberom

normy hmotného práva alebo procesného práva, ktorá vo svojej hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Preto nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom tvrdené sťažovateľom môže konkrétne spočívať v tom, že použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. Práve v tomto rámci musí sťažovateľ vymedzovať svoje sťažnostné body, aby sa kasačný súd mohol s týmto dôvodom riadne zaoberať.

35. Z podanej kasačnej sťažnosti pre kasačný súd vyplýva, že sťažovateľ brojí proti nesprávnemu právnemu posúdeniu veci správnym súdom, ktorý dospel k záveru o zákonnosti označenia sťažovateľa ako držiteľa tovaru (napríklad na str. 8 napadnutého rozsudku). Kasačný súd nesúhlasí s touto argumentáciou sťažovateľa, nakoľko správny súd v nasledujúcich úvahách správne dotknuté ustanovenia aplikoval na zistený skutkový stav:

„Súd dal za pravdu orgánom verejnej správy, že ust. § 2 písm. e/ bod 2 zák. č. 486/2013 Z.z. na účely tohto zákona definuje držiteľa tohto tovaru ako osobu, ktorá tovar, ktorým sa porušuje právo duševného vlastníctva alebo tovar, pri ktorom je podozrenie z porušovania práva duševného vlastníctva, vlastní, vyrába, ponúka, predáva, skladuje, preveruje alebo prechováva, ak ide o prijímanie opatrení na domácom trhu.

[.]... Zaistenie tovaru nie je konečným rozhodnutím vo veci, colný úrad ním neurčuje vlastníka tovaru a právny stav založený predmetným rozhodnutím nie je definitívny a nemenný. Colný úrad rozhodnutím zaistil predmetný tovar žalobkyne z dôvodu, že neboli pochybnosti o určení žalobkyne ako držiteľky tovaru na účely zaistenia tovaru. Žalobkyňa je podľa výpisu z katastra nehnuteľnosti jedinou vlastníčkou skladových priestorov, v ktorých sa nachádzal predmetný tovar podozrivý porušovania práv duševného vlastníctva.

[.]... Colný úrad preveroval spoločnosť Moner s.r.o., ktorá nevykazovala žiadnu činnosť, ani sa nenachádzala na adrese podľa výpisu z obchodného registra alebo živnostenského registra alebo podľa sídla uvedeného na samotnej predloženej zmluve o nájme zo dňa 11.10.2013. Colný úrad nemohol nájsť osobu, ktorá zo spoločnosťou Moner s.r.o. mala určitý právny vzťah. Žalobkyňa nepredložila ďalšie príjmové pokladničné doklady na podklade, ktorých by spoločnosť Moner s.r.o. ako nájomca platil za prenájom skladov na základe uzatvorenej a predloženej zmluvy o nájme. Príjmové pokladničné doklady zo dňa 20.03.2014 a 18.07.2014 neboli podpísané žiadnou osobou, konajúcou v mene spoločnosti Moner s.r.o. a žalobkyňa sa nepodarilo preukázať, že predložené doklady preukazujú, že predmetný tovar je vo vlastníctve alebo držbe spoločnosti Moner s.r.o."

36. Potom podľa kasačného súdu neobstoí sťažovateľova argumentácia o „púhom" vlastníctve v spojení s gramatickým výkladom slova „prechováva" a následne oprávnene správny súd konštatoval, že žalovaný v odvolacom konaní a v preskúvanom rozhodnutí sa vysporiadol so všetkými námietkami sťažovateľa, ktoré uviedol vo svojom odvolaní.

37. Čo sa týka ďalších sťažnostných bodov o násilnom vylomení zámkov a prítomnosti osoby Q. E. na mieste vylomenia zámkov na vstupných dverách do skladu, tieto kasačný súd vyhodnotil ako irelevantné pre preskúvanú vec.

38. V uvedenej súvislosti nie je pre kasačný súd sporné, že predmetom prieskumu je preskúvané rozhodnutie, ktoré potvrdilo prvostupňové rozhodnutie o zaistení tovaru, pričom prvostupňové rozhodnutie je tiež nepochybne možné označiť ako súčasť procesných úkonov vykonaných za účelom zničenia zaisteného tovaru.

39. Na splnenie podmienky na povolenie zničenia zaisteného tovaru podľa § 9 ods. 1 zák. č. 486/2013 Z.z. je potrebné pre colný úrad si zadovážiť nielen písomné vyhlásenie a písomný súhlas držiteľa rozhodnutia ale aj písomný súhlas držiteľa tovaru so zničením zaisteného tovaru. V tejto súvislosti výsledky možného policajného vyšetrovania vo veci násilného vylomenia zámkov nie sú pre konanie colného úradu záväzné a ani neslúžia ako možné podklady pre jeho rozhodovanie, ktoré v preskúvanom konaní má charakter neodkladných úkonov. Preto ani tento sťažnostný dôvod nevyhodnotil kasačný súd ako dôvodný.

VI.

40. Kasačný súd vzhľadom na dôvod kasačnej sťažnosti uplatnený sťažovateľom uvádza, že napadnutý rozsudok má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia požadované v zmysle § 139 S.s.p. Preskúvané rozhodnutie vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je následne logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Kasačný súd sa preto stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistenými správnym súdom, že orgán verejnej správy dodržal požiadavku zákonnosti pri priebehu a následnom vydaní preskúvaného rozhodnutia.

41. Počas konania kasačný súd z dostupných zdrojov nezistil a ani mu nebolo účastníkmi naznačené, resp. nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť, poprípade výskyt skoršej judikatúry, od ktorej by sa tento rozsudok odkláňal.

42. Kasačný súd v preskúvanej veci v súlade s ust. § 455 S.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by nariadenie pojednávania bolo potrebné.

43. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd postupom v zmysle § 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 1 S.s.p. na základe princípu úspešnosti sťažovateľa, čo v konaní o kasačnej sťažnosti nenastalo.

Podľa § 467 ods. 1 S.s.p. ustanovenia o trovách konania sa primerane použijú na kasačné konanie.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustná kasačná sťažnosť (§ 438 v spojení s § 439 S.s.p.).